

## POSTANOWIENIE

19 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 19 listopada 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa B. spółki akcyjnej w B.

przeciwko H. D.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej H. D.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z 5 czerwca 2023 r., I AGa 181/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda tytułem kosztów postępowania kasacyjnego 11250 (jedenaście tysięcy dwieście pięćdziesiąt) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia postanowienia pozwanemu do dnia zapłaty.**

M.L.

## UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego H. D. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 5 czerwca 2023 r.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) polega na sformułowaniu tego zagadnienia, wskazaniu przepisu, na tle którego ono powstało i przedstawieniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 września 2024 r., I CSK 80/24).

Zaś przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, podania, na czym polegają wątpliwości związane z rozumieniem przepisu oraz przedstawienia argumentacji przemawiającej za tym, że mają one rzeczywisty i poważny charakter,

nie należą zaś do zwykłych wątpliwości związanych z procesem stosowania prawa. Wymagane jest także wykazanie, że treść i znaczenie przepisu nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni. Jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest także wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 sierpnia 2024 r., I CSK 1200/23).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że Sąd Apelacyjny oceniając materiał dowodowy, przyjął, „że dokument wygenerowany przez jedną ze stron w programie EXELL, nie stanowiącym licencjonowanego oprogramowania księgowego, ma moc dowodową równą zapisom z ksiąg rachunkowych, ponieważ jest dokumentem prywatnym zatem może być traktowany jako oświadczenie wiedzy i stanowi dowód „bezwplywowy”, który może być podstawą opiniowania przez biegłego. Zagadnienie to ma szczególne znaczenie przy obecnym rozwoju techniki, informatyzowaniu obrotu handlowego i łatwością jaką zapewnia AI przy tworzeniu algorytmów pozwalających na interpretowanie wprowadzonych danych „pod tezę”. Przedstawiona problematyka nie była dotychczas przedmiotem rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, nie ma również publikowanych orzeczeń wydawanych na stanie faktycznym analogicznym do rozpoznawanego w niniejszej sprawie, czym naruszył art. 245 k.p.c.

Na kanwie orzeczeń wydanych przez Sąd Okręgowy i Sądu Apelacyjny widoczna jest rozbieżność jaką w praktyce wywołuje interpretacja art. 123 § 1 pkt 2 k.c.”

Z uzasadnienia wniosku nie wynika jednak dlaczego przytoczony przez skarżącego problem wymagałby interwencji Sądu Najwyższego. Dane znajdujące się w pliku excel odnośnie zarachowywania wpłat weryfikowane były przez Sąd z innymi dokumentami zgromadzonymi w sprawie, w tym w dokumentach rozliczenia wpłat. Poza tym, jak słusznie wskazał powód, na potwierdzony przez

biegłego model rozliczeń wskazywały również dokumenty potwierdzenia sald, zawierające faktury nierozliczone. Nie można zatem przyjąć, że wskazywana przez skarżącego kwestia stanowi istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt. 1 k.p.c.

Natomiast odnosząc się do rozbieżności jaką miałyby wywoływać interpretacja art. 123 §1 pkt 2 k.c., należy przyjąć, że aktualne jest stanowisko Sądu Najwyższego, że uznanie nie wymaga zachowania szczególnej formy prawnej, może być dokonane w każdej formie, nie tylko w sposób wyraźny. Może to być zatem również taka czynność dłużnika, z której wynika, że jest on świadomy istnienia długu, przy czym istotne jest, aby zachowanie dłużnika dotyczyło jednoznacznie skonkretyzowanego, skierowanego przeciwko niemu roszczenia. Zaś uznanie niewłaściwe jest oświadczeniem wiedzy i może być wyrażone w dowolnej formie, nawet w sposób dorozumiany, zatem dłużnik nie musi nawet wskazywać, w jakiej wysokości dług uznaje, nie musi też wskazywać wprost podstawy prawnej. Wystarczające, a zarazem konieczne do przyjęcia, że nastąpiło w takiej formie uznanie długu jest złożone w dowolnej formie, także więc przez czynność konkludentne oświadczenie dłużnika, z którego wynika, że ma on świadomość istnienia długu oraz uzasadnione przekonanie wierzyciela, że dłużnik świadczenie spełni (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 4 lutego 2022 r., II CSKP 1179/22).

W związku z tym, że pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w zaskarżonym orzeczeniu wpisuje się w aktualną linię orzeczniczą Sądu Najwyższego, nie można przyjąć, że na kanwie niniejszej sprawy zaszła przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

M.L.

r.g.

